

דער בעלזער קוזאל

ממענינה הנובע של בעלזא מבית 'תורות בעלזא' • גליון מז • פרשת כי תבא ט"ז אלול תש"פ

ממעניני הפרשה

כן הוא חבר שהנך אוהבו ביותר, אך אם תלך אצלו יותר מדי, יהיה: 'ישבעך וישנאך'.

וזה הפשט בפסוק: 'היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים', ואף על פי שמדובר במצוות שהם בכל יום, מכל מקום: "היו בעיניך כאילו בו ביום נצטוו עליהם", וכאשר יהיה כן הרי זה סגולה ועצה טובה שיהיה: 'ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך'.

קביעות שיעור לזמן החורף – אור ליום ג' פרשת לך תשס"ה

'שיהא ביתך סמוך לבית הכנסת' – שהעבודה בענייני הגוף הנעשית בבית יהא כהעבודה בענייני הנפש הנעשה בבית הכנסת

ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה (דברים כח, ג). ובגמרא (בבא מציעא קז, א) שיהא ביתך סמוך לבית הכנסת.

איתא במדרש תדשא (פרק יא): "מזבח הזהב נמשל בנפש של אדם, מזבח נחושת בגופו של אדם... כשם שהגוף אוכל, כך המזבח הנחושת היה לאכול. כשם שהנשמות אינם נהנות אלא מן הריח (ברכות מג, ב), לכך לא היה נקרב במזבח הזהב אלא קטורת סמים, דבר העשוי לריח", וכמו שעבודת הכהנים בבית המקדש היתה בכל יום ויום על שני המזבחות, הנמשלים בנפש האדם ובגופו, "כן צריך האדם לעבוד פני אדון העולמים תמיד בנפשו ובגופו".

והנה כמו שבבית המקדש היתה העבודה בענייני הנפש על מזבח הזהב שמקומו בהיכל, והעבודה בענייני הגוף על מזבח הנחושת שמקומו בעזרה, כך צריכה להיות העבודה אצל האנשים, שהמקדשי מעטף היינו הבתי כנסיות ובתי מדרשות יהיו מיוחדים לתורה ותפילה שהם ענייני הנפש, והם כדוגמת ההיכל שהעבודה בה היא בענייני הנפש, ואילו ביתו של האדם יהיה מיוחד לעבודת השי"ת בענייני הגוף, לכון בהם לשם שמים, ובכך יהיה נשלם המקדש מעט, כיון שהבית הפרטי משמש כמו חצר לבית הכנסת ובית המדרש, כדוגמת העזרה להיכל, שהעבודה בה היא בענייני הגוף.

ובדרך זה יש לפרש את מאמרם ז"ל: "שיהא ביתך סמוך לבית הכנסת", והיינו שלא יהיה שום הפסק בין ביתך ובית הכנסת, אלא גם ביתך יהיה קדוש כמו בית הכנסת, כדין לשכה הבנויה בחול ופתוחה לקודש, כאמור.

כ"ק מרן מהר"ם מבילגורייא זי"ע - חנוכה

'הבאת ביכורים היום' – על ידי ההשתוקקות נחשב שמקיים עתה המצוה בשלימות 'תשנה לשנה הבאה' – שתזכו לקיימה מיד בשלימות

היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם וגו' (דברים כו, טז). ברש"י (ד"ה ושמרת ועשית אותם): "בת קול מברכתו הבאת בכורים היום תשנה לשנה הבאה".

ויש לדקדק הלא הפסוקים הקודמים מדברים ממצות וידוי מעשרות ולא מהבאת ביכורים, ומהו 'הבאת ביכורים היום'. ויש לומר דבדאי כשיהודי הולך לעשות דבר מצוה להשי"ת עליו להשתדל שתהיה בשלימות, אמנם לאחר שעשה המצוה הרי הוא מתבונן שהיה יכול לקיימה ביתר שלימות וביתר אהבה ויראה, אל יחשוב שמה שעבר אין, משום דבזה החרטה שמתחרט על שלא עשאה בשלימות וההשתוקקות שמשתוקק לעשותה בשלימות נחשב כאילו עושה עכשיו המצוה בשלימות.

וזה הכוונה, שהרי בכורים הוא המצוה הראשונה של המצוות התלויות בארץ ומלכתחילה צריך לעשותו בשלימות, אמנם אפילו כאשר עומדים אחרי השנה השלישית בעת וידוי מעשרות, ומתבונן איך ניראות המצוות, אומרת התורה: "בת קול מברכתו הבאת ביכורים היום" בזה ההשתוקקות שיש לך, הרי זה נחשב "כאילו הבאת בכורים היום", ומברכתו: "תשנה לשנה הבאה" שבשנה הבאה תקיימה בשלימות מיד בתחילה.

מרן מהר"י זי"ע - סעודה ג' תרמ"ו; הזכירו מרן מהר"ד זי"ע - תרע"ג

אפילו המצוות שאתה מקיים בכל יום יהיו בעיניך כאילו בו ביום נצטוו עליהם" וזהו סגולה שתקיימם 'בכל לבבך ובכל נפשך'

היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך (דברים כו, טז). וברש"י: "היום הזה' בכל יום ויום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטוו עליהם".

הנה הרגילות בתורה ומצוות מצד עצמו הוא דבר חשוב מאד, אבל החסרון שלה שמפחיתה מהיראה ומהשמחה והרגש, וכדכתיב בפסוק במשלי (כה, יז): 'הוקר רגלך מבית רעך פן ישבעך ושנאך', שאפילו מאכל האהוב ביותר לאדם, באם ירגיל עצמו לזה יותר מדי ימאס אצלו, כמו

נמשכים המצוות כולם במשך כל החודש, ולכן צריכים הכנה חודש שלם.

ליל א' דראש השנה תשס"ב

אקדים בדברי אבי זי"ע וממילא יתעוררו לתשובה

כ"ק זקני (מרן אדמו"ר מהר"ד זי"ע), היה נוהג להקדים לדברי התעוררות שאמר בחודש אלול, מה אני ראוי לומר דברי התעוררות, אלא אחזור מה שאמר אבי ז"ל ועל ידי זה יתעוררו השומעים.

פרשת וירא – פירות טיש תשל"ב

'השיבנו אבינו לתורתך... לעבודתך' – ועל ידי שנודבק מעט 'והחזירנו בתשובה שלימה' – נידע מה צריך לתקן וזהו ענין חודש אלול

אומרים אנו בתפילה (תפילת שמונה עשרה – ברכת השיבנו): "השיבנו אבינו לתורתך, וקרבתנו מלכנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך". ויש להבין, שקודם היו צריכים להקדים "והחזירנו בתשובה שלמה", ואחר כך "השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלכנו לעבודתך".

אלא משל למה הדבר דומה, אם יכנס אדם לחדר חשוך ויתחיל לחפש שם דברים שאבד יתקשה למצואם, רק חפצים גדולים אם יגשש יוכל למצוא, אך אם ידליק אש ונגעשה אור, אז אפשר למצוא שם אפילו דברים קטנים.

הנה השי"ת נתן לנו את חודש אלול, ולכאורה וכי לא די בראש השנה עשרת ימי תשובה ויום כיפור, אלא הפירוש הוא שאדם המגשש באפילה הרי אינו מוצא כלום, ואם לא נתכונן בחודש אלול אזי בראש השנה ויום כפור לא נמצא. וכאשר מתכוננים בחודש אלול, מתפללים ולומדים ועושים מצות, ומנקים את עצמם, מתחילים לראות ולפשפש בכל החסרונות כל החטאים וכל הפגמים, ומתחילים לראות את כל הדברים שצריכים לשוב בתשובה עליהם וכל מה שצריך לתקן, וזהו חודש אלול, ואחר כך כשהכל מתגלה לו אזי בעשרת ימי תשובה עוזר השי"ת שיוכלו לשוב בתשובה ושיוכלו לרחוץ ולמחוק את הכל.

וזהו "השיבנו אבינו לתורתך, וקרבתנו מלכנו לעבודתך" – שקודם ישיבנו השי"ת לתורה ולתפילה, ואחר שילמדו ויתפללו ויעבדו את השי"ת, אז יראו כל מה שצריכים לתקן ורק אז יוכלו לשוב בתשובה, שידעו על מה לשוב בתשובה, ולכן רק אחר כך מבקשים "והחזירנו בתשובה שלמה לפניך", כי לתשובה שלימה אי אפשר לזכות רק אחרי "השיבנו אבינו לתורתך, וקרבתנו מלכנו לעבודתך".

פתיחת הזמן לחודש אלול – יום א' פרשת שופטים א' דר"ח אלול תשס"א

'ולקחתי אתכם לי לעם' – חודש אלול 'והייתי לכם לאלקים' – בראש השנה ויום הכיפורים 'וידעתם' – חג הסוכות

ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים וידעתם כי אני ה' אלקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים (שמות ו, ז).

"ולקחתי אתכם לי לעם" ראשי תיבות אותיות אלול, והייתי לכם לאלקים מרמז על ראש השנה ויום הכיפורים שאז ממליכים אותו יתברך שמו, "וידעתם כי אני ה' אלקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים", מרמז על סוכות שכתוב (ויקרא כג, מג) "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים".

פרשת וירא – פירות טיש תשל"ו

'אני לדודי' – שעושים חשבון הנפש להתקרב להשי"ת 'ודודי לי' – שהשי"ת משפיע טוב לבני ישראל

אנו עומדים כעת בחודש אלול שהראשי תיבות של "אלול" הוא 'אני לדודי ודודי לי' (שיר השירים ו, ג), 'אני לדודי' הפשט: אני צריך לעשות לעצמי חשבון הנפש להשי"ת ולתקן מה שצריך לתקן, 'ודודי לי' הפשט: שהוא עת רצון שהשי"ת משפיע לכל בני ישראל בין בגשמיים ובין ברוחניים.

דברי התעוררות לנשות בעלזא – אור ליום ד' פרשת כי תצא ח' אלול תשס"ד

ההכנה לחודש תשרי נעשית בבת אחת בחודש אלול משום שכל המצוות של חודש תשרי כלולות זה בזה

ידועים דברי כ"ק דודי ז"ל (מרן אדמו"ר מהר"א זי"ע) שאמר בשם כ"ק זקני ז"ל (מרן אדמו"ר מהר"ד זי"ע), על חובת ההכנה לחודש תשרי, הנעשית במשך כל חודש אלול, דלחד מאן דאמר (ראש השנה יא, א) נקרא חודש תשרי (מלכים א ה, ב): 'ירח האייתנים', מפני שהוא תקיף במצוות, שיש בו הרבה מצוות, ואם קודם מצוה אחת צריכים להתבונן מי אני שמקיים את המצוה ולפני מי מקיימים אותה, כל שכן בחודש תשרי שיש בו הרבה מצוות על אחת כמה וכמה, ולכן נתן לנו השי"ת חודש אלול כדי שנעשה בו הכנה למצוות שיש בחודש תשרי.

ויש להבין והרי בכדי להתכונן לפני קיום המצוות של חודש תשרי לא היו צריכים להקדים אליו חודש שלם, דאפשר להתכונן קודם כל מצוה בזמנה, של ראש השנה קודם ראש השנה, ושל יום כפור קודם יום כפור, ושל סוכות קודם סוכות, ולמה עושים הכנה חודש שלם לפני קיום כל המצוות.

אלא יש לומר הכונה בזה, דהן אמת שיש בחודש תשרי הרבה מצוות, וגם לזה הכונה שהוא תקיף במצוות, אולם עיקר הכוונה הוא, שהמצוות שבחודש תשרי כלולים אחד בשני, שמצות תקיעת שופר שייכת למצות סוכה ומצות סוכה שייכת לתקיעת שופר, וממילא

**'המלך הקדוש' - בראש השנה שהיא זמן בריאת האדם
נתגלה מלכותו ית' בעולם**

הנה, ראש השנה הוא הזמן שבו ממליכים את הקדוש ברוך הוא כמו שאנו אומרים בתפילה (תפילת מוסף סדר זכרונות) "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון", והכוונה בזה היא שב ראש השנה נברא העולם, וביום זה נברא אדם הראשון, שזהו "תחילת מעשיך".

והנה עיקר תכלית בריאת האדם היה כדי שיכיר במלכותו יתברך שמו, ויקבל עול מלכותו ית' עליו, שאף שהקדוש ברוך הוא הוא מלך מעצמו בלי שאדם יהא קיים, מכל מקום אין מלכותו ניכרת רק על ידי ברואיו, וכמו שאנו אומרים בתפילה "אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא לעת נעשה בחפצו כל אזי מלך שמו נקרא", היינו שאפילו שטרם בריאת כל יציר כבר היה הקדוש ברוך הוא מלך, אף על פי כן כשהקדוש ברוך הוא ברא את האדם 'אזי מלך שמו נקרא'.

וזהו מה שאנו אומרים בתפילה (שמונה עשרה לימים נוראים - ברכות יב, ב) "המלך הקדוש", "המלך המשפט", "לדוד ודוד המליכו לקל", "ותמלוך אתה הוא ה' אלקינו מהרה לבדך על כל מעשיך", "מלוך על כל העולם כולו בכבודך" לפי שבראש השנה נתגלה לכל הברואים שהקדוש ברוך הוא מלך על כל העולם, כמו שהיה בשעת בריאת האדם שהיה בראש השנה.

דברי כיבושין קודם תפילת מוסף - ראש השנה תשנ"ז

**'מבקשי פניך יעקב סלה' - השי"ת יעוררנו באתערותא
דלעילא תחילה כמו שאמר יעקב 'האלקים הרועה אותי
מעודי'**

לה' הארץ ומלוואה תבל ויושבי בה... מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו. נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה (תהלים כד, א - ד), ורש"י מפרש שאף על פי ש'לה' הארץ ומלוואה', שהכל היא מהקדוש ברוך הוא, אף על פי כן 'מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו', רק מי שהוא 'נקי כפים ובר לבב וגו'', דהיינו, רק מי שעשה בעצמו אתערותא דלתתא והוא 'נקי כפים ובר לבב', הוא זוכה לעלות בהר ה' ולקום במקום קדשו, ולהתקרב להשי"ת.

והנה יעקב אבינו ברוב ענותנותו החזיק בעצמו שהוא זוכה רק לאתערותא דלעילא בלבד, ושלא עשה בעצמו שום הכנה לזה, וכמו שמצינו שאמר 'האלקים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלקים הרואה אותי מעודי עד היום הזה' (בראשית מח, טו), היינו שסבר שאבותיו הקדושים נתעוררו מעצמם באתערותא דלתתא, ואחר כך השפיע הקדוש ברוך הוא עליהם אתערותא דלעילא, 'האלקים אשר התהלכו אבותי לפניו', מה שאין כן הוא בעצמו, 'האלקים הרואה אותי מעודי עד היום הזה', שזכה לאתערותא דלעילא בלבד, ללא שעשה

הכנה לזה.

והנה יש אנשים אשר מכינים את עצמם כראוי ועושים אתערותא דלתתא, אמנם יש אנשים אשר אינם עושים אתערותא דלתתא כראוי, ולכן אנו מבקשים מהשי"ת שאמנם 'מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו', רק 'נקי כפים ובר לבב', רק מי שעשה אתערותא דלתתא מקודם. אך 'מבקשי פניך יעקב סלה' בבחינתו של יעקב אבינו שהחזיק בעצמו שזכה לאתערותא דלעילא בלי אתערותא דלתתא, על כן גם לנו ישפיע הקדוש ברוך הוא אתערותא דלעילא מלמעלה למטה, ואף על פי שלא עשינו שום אתערותא דלתתא, וזהו (פסוק ו) 'מבקשי פניך יעקב סלה'.

לדוד מזמור טיש תשנ"ז

**'יודעי תרועה' 'לפתות את בוראם' - שיהא ההנהגה למעלה
מדרך הטבע**

אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון (תהלים פט, טז). ובמדרש איתא (ויקרא רבה כט, ד): אמר רבי יאשיה כתיב 'אשרי העם יודעי תרועה', וכי אין אומות העולם יודעים להריע כמה קרנות יש להן וכו' ואמרת 'אשרי העם יודעי תרועה', אלא שהן מכירין לפתות את בוראן בתרועה, והוא עומד מכסא הדין לכסא רחמים ומתמלא עליהם רחמים והופך להם מידת הדין למידת רחמים". ויש להבין כוונת המדרש.

ויש לומר, כי בראש השנה מנהיג השי"ת את סדרי בראשית כבראשונה, כי הנה הימים טובים סוכות ופסח הם זכר ליציאת מצרים, ששם היו נסים שלמעלה מדרך הטבע, וראש השנה הוא זכר לבריאת העולם אשר 'בראשית ברא אלקים' (בראשית א, א), אלקים בגימטריא הטבע (פרדס רימונים להרמ"ק שער יב פרק ב), ואז ההנהגה הוא בדרך הטבע.

וזה מה שהקשה המדרש, דכתיב 'אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון', וכי אין אומות העולם יודעים להריע", דהרי ההנהגה בראש השנה היא בדרך הטבע וזה שייך גם באומות העולם, ומתרץ "אלא שהן מכירין לפתות את בוראן בתרועה", שעל ידי תקיעת שופר הם מעלים את העולה להנהגה למעלה מדרך הטבע, שעל ידי התרועה 'ה' באור פניך יהלכון', והוא בחינת למעלה מדרך הטבע.

ובפרט כשחל ראש השנה בשבת, ששבת היא למעלה מן העולם ולמעלה מן הזמן, בוודאי שהנהגת בני ישראל היא למעלה מדרך הטבע.

ליל א' של ראש השנה שחל בשבת קודש תש"ס

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

הרב מנדל בר-חודין שליט"א - מונטריאול
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בתו
למז"ט

הרה"ח ר' יוסף של' גרינפלד שליט"א -לונדון
לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בתו
למז"ט

הרב יצחק אהרן ברעזל שליט"א - לעקוואד
לרגל השמחה השרויה במעונו
באירוסים בנו החתן מאיר שמחה ני"ו
למז"ט ובשעטומ"צ

ראש השנה כגב – כו, א

'שלח לי סימנא דוד מלך ישראל חי וקים' – מאחר והיה ענין זכה לחיים וזה ענין קידוש החודש

איתא בגמרא חולין (ס, ב): "רבי שמעון בן פזי רמי, כתיב (בראשית א, טו): 'ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים', וכתיב (שם): 'את המאור הגדול' ואת המאור הקטן" והוא סתירה, שתחילה קראם הכתוב: 'שני המאורות הגדולים' ואחר כך כתוב: 'המאור הקטן', ואומרת הגמרא: "אמרה ירח לפני הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם כלום אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אמר לה לכי ומעטי את עצמך, אמרה לפניו רבנו של עולם הואיל ואמרתי לפניך דבר הגון אמעיט את עצמי", ורצה השי"ת לפייסה, ומסיים בגמרא שם: "זיל ליקרו צדיקים בשמך, יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן. חזייה דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקדוש ברוך הוא הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח, והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש, מה נשתנה שעיר של ראש חודש שנאמר בו (במדבר כח, טו): 'לה', אמר הקדוש ברוך הוא שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח". ויש להבין פירוש הגמרא.

אלא, דהנה הצדיקים מאירים כדכתיב (תהלים צו, יא): 'אור זרוע לצדיק', וכתוב בשיר השירים (ו, י): 'מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה', היינו שיש צדיקים שהם בבחינת חמה, ויש צדיקים שהם בבחינת לבנה. ועל זה שאלה הלבנה: "כלום אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד", וכי אפשר שהצדיקים שהם בבחינת חמה והצדיקים שהם בבחינת לבנה הם דבר אחד, "אמר לה לכי ומעטי את עצמך", אך הלבנה לא הבינה ואמרה: "הואיל ואמרתי לפניך דבר הגון אמעיט את עצמי", אמר לה הקדוש ברוך הוא שלא לכך היתה הכונה, אלא שהצדיקים שידבקו עצמם במדת ענוה ושפלות הרוח הם יהיו בבחינת לבנה, "יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן".

"חזייה דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקדוש ברוך הוא הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח", והפירוש הוא, כי "במקום שאתה מוצא גדולתו של הקדוש ברוך הוא שם אתה מוצא ענותנותו" (מגילה לא, א), שהשי"ת כביכול משפיל עצמו מגבהי מרומים, מן השמים העליונים, אל ה'דכא ושפל רוח', כדאיתא בגמרא סוטה (ה, א) על הכתוב (ישעיה נה, טו): 'אשכון ואת דכא ושפל רוח', ומפרש בגמרא: "אני את דכא, שהרי הקדוש ברוך הוא הניח כל הרים וגבעות והשרה שכירתו על הר סיני" שהוא הנמוך שבהרים, ובזה לימד את בני ישראל מדת הענוה.

וזהו שאמר השי"ת: "הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח", שהשי"ת כביכול משפיל עצמו אל ה'דכא ושפל רוח'. והנה 'דכא ושפל רוח' הוא בחינת ראש חודש, שאז הלבנה נראית קטנה מאוד שרואים רק מעט את ניצוץ הירח, וזה מרמז על הצדיקים שהם בבחינת ענוה ושפלות הרוח שאז הם יכולים להדבק בהשי"ת, וזהו בחינת ראש חודש.

ובזה יובן מה דאיתא בגמרא (ראש השנה כה, א): **אמר ליה רבי לר' חייא, זיל לעין טב וקדשיה לירחא, ושלח לי סימנא: דוד מלך ישראל חי וקים**, ולמה עשה לו סימן זה דייקא, אלא דאיתא בגמרא תמיד (לב, א): "אמר להן מה יעביד איניש ויחיה, אמרו ליה ימית עצמו", וברש"י: "ישפיל את עצמו", נמצא שעל ידי ענוה וזכים לחיים, ואצל דוד המלך כתוב (תהלים קלא, א): 'לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני', ולכן "דוד מלך ישראל חי וקים", וראש חודש כאמור הוא בחינת ענוה, שהלבנה היא במיעוטה, ולכן כשרצה לרמוז לו שקידשו את החודש, שלח לו לסימן: "דוד מלך ישראל חי וקים", שהיה בו מדת ענוה, ועל ידי זה זכה לחיים.

פרשת ויקהל פקודי - סעודה ג' פרשת החודש תשס"ב

'אתם אפילו שוגגין אתם אפילו מזידין אתם אפילו מוטעין' – הברעה בתורה כפי השכל האנושי

איתא בגמרא (ראש השנה כה, א) אמר לו רבי תרשיני לומר לפניך דבר אחד שלמדתני, אמר לו אמור, אמר לו הרי הוא אומר 'אתם' 'אתם' 'אתם' שלש פעמים [שלשה זמנין כתיב - ויקרא כג, ב; ד; לז - 'אשר תקראו אותם' בפרשת שור או כשב, וקרי ביה תקראו אתם, רש"י], אתם אפילו שוגגין, אתם אפילו מזידין, אתם אפילו מוטעין.

והכוונה בזה, כי הקדוש ברוך הוא נתן את התורה לישראל, שהם יכריעו בזה כפי הבנתם עם השכל האנושי, ואף שלפעמים לפי השכל האלוקי הוא אחרת, מכל מקום התורה נמסרה לישראל שיעשו כפי מה שיוצא להם בשכלם, ולכן "אתם אפילו שוגגין, אתם אפילו מזידין, אתם אפילו מוטעין".

פרשת תרומה – סעודה ג' ו' אדר תשע"ג

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת הגליון

<p>הרב יעקב נחמן שליט"א – אשדוד לדגל השמחה השרויה במעונו באירוסים בנו החתן שלו' ני"ו ובנישואי בתו תחי' למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרב נחמן אייזנבך שליט"א – אשדוד לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו החתן אליהו עזריאל שמחה ני"ו למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרה"ח ר' משה שפרונג שליט"א – ציריך לדגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למז"ט</p>
---	--	--